

[Udenrigsministeren.]

lands fremtidige Forhold og om at give Udtryk for det Haab, at de i Moskva truffne Beslutninger ikke vilde præjudicere Afgørelsen af dette Spørgsmaal.

Under mit Ophold i London under De Forenede Nationers 1ste Plenarforsamling benyttede jeg i Slutningen af Januar Lejligheden til under en Samtale med en meget ansvarlig Embedsmand i det britiske Udenrigsministerium at omtale vort Ønske. Vedkommende svarede, at han ikke mente, at man paa den paataenkte Fredskonference i Paris vilde drøfte Forhold vedrørende Tyskland, og at jeg kunde føle mig beroliget med Hensyn til Adgangen til at fremsætte danske Synspunkter. En af Sovjetunionens Vice-Udenrigsministre udtalte under en Samtale, jeg havde med ham lidt senere, at han fandt, Danmark burde raadspørges, naar Tiden kom.

Da det af foreliggende Meddelelser fremgik, at den for Tiden i Paris stedfindende Konference mellem Storbritanniens, Amerikas Forenede Staters, Sovjetunionens og Frankrigs Udenrigsministre har besluttet efter Drøftelsen af Konferencens Emne, nemlig Forberedelse af Fredstraktaterne med Tysklands europæiske Forbundsfæller, at drøfte Spørgsmaal vedrørende det vestlige Tysklands, navnlig Saardistriktets, Rhinlandets og Ruhromraadets fremtidige Stilling, har jeg i Slutningen af April 1946 instrueret de kongelige Gesandter i London, Moskva, Paris og Washington om i Tilslutning til deres tidligere Henvendelser at meddele de paa-gældende Regeringer, at den kongelige Regering stoler paa, at Spørgsmaal vedrørende Sydslesvig, hvortil saa store danske Interesser er knyttet, ikke afgøres, uden at den danske Regering har haft Lejlighed til at fremføre sine Synspunkter.

De Indberetninger, der er indkommet fra Gesandterne, bestyrker Forventningen om, at Spørgsmaal vedrørende Sydslesvig ikke vil blive behandlet, uden at Danmark høres.

Jeg haaber hermed at have besvaret den stillede Forespørgsel saa udtømmende, som det har kunnet lade sig gøre, idet jeg har bestræbt mig for udførligt at gøre Rede for Stillingen, som den er i Dag med Hensyn til Danskheden i Sydslesvig. Jeg har nævnt, hvordan Stillingen rent faktisk er, og tillige angivet de Ønsker, vi endnu ikke har faaet opfyldt, baade angaaende de dansksindedes politiske og kulturelle Stilling og angaaende Flygtningene. Jeg har endvidere nævnt vore

hidtidige Bestræbelser for at sikre Varetagelsen af Danmarks Interesser under kommende internationale Forhandlinger.

Jeg mener dermed ogsaa at have angivet Formaalene for Regeringens sydslesvigske Politik udadtil og vil blot til Slut gerne sige følgende:

I Kravet om kulturel og politisk Frihed vil vi støtte dem, hvis Sind er vendt mod Danmark.

Vi vil støtte og hjælpe dem i deres Krav om Frihed til at tale og skrive deres eget danske Sprog, Frihed til at holde fast ved deres Fædres Tro, Frihed til at leve deres Liv paa den Jord, de elsker.

Ordføreren for Forespørgerne (Hans Hedtoft): Idet jeg takker den højtærede Udenrigsminister for den udførlige Redegørelse, der nu er givet Tingets Medlemmer, skal jeg, idet vi finder det rigtigt, at Folke-repræsentationen benytter den her givne Lejlighed til over for det danske Folk og Omverdenen at bringe til Udtryk, hvad Folketinget i Spørgsmaalet om Sydslesvig er enig om, paa de ærede Medlemmer Hr. Edvard Sørensens, Hr. Ole Bjørn Krafts, Hr. Jørgen Jørgensens, Hr. Norlevs og egne Vegne tillade mig at stille et saalydende Forslag til Beslutning:

„Idet Folketinget tager Udenrigsministerens Redegørelse til Efterretning, beslutter Tinget at tilsige Regeringen sin Støtte til den Politik, som paa Selvbestedemmelserettens Grund har til Formaal:

1) at sikre den dansksindede Del af Sydslesvigs Befolkning, der er i stigende Vækst, almindelige borgerlige og demokratiske Rettigheder, derunder Adgang til fri kulturel og politisk Livsførelse paa lige Fod med den øvrige i Landsdelen hjemmehørende Befolkning, saaledes at den fredelige og nationale Kappelstrid mellem Dansk og Tysk kan finde Sted under lige og betryggende Vilkaar,

2) at søge Flygtningene fjernet fra Sydslesvig ved fortsat at henlede de paa-gældende allierede Magters Opmærksomhed paa de Farer, som Anbringelsen af store Mængder hjemstavnsfremmede Flygtninge i Sydslesvig medfører dels for det danske Befolkningselements fremtidige Bestaaen, dels for en fri og fredelig Udvikling i dette Grænseomraade og derigennem ogsaa for den danske Grænses nationale Sikkerhed og

3) i Tilslutning til allerede stedfundne Henvendelser til allierede Magter at opnaa Adgang for Danmark til under kommende internationale Forhandlinger at varetage de